

Sådan blev jeg: Morten Ankerdal

Sådan var han: Villig til at reflektere – både over det fascinerende i sit liv, men også over de oplevelser, man lærer af.

Af Peter Brüchmann, 18. november 2012

Indhold

03 Vinderen

06 Blå bog

08 Ankerdal og kvinden i hans liv: Egoismen er lagt på hylden

PLUS

BT PLUS udgives af Berlingske Media, Pilestræde 34, 1147 København K. **Email:** plus@bt.dk. **Web:** www.bt.dk/plus.
Ansv. chefredaktør: Olav Skaaning Andersen.
Redaktør: Mette Bernt Knudsen. **Bemærk:** Der kan være omtalt forhold, der er ikke længere er gældende. Se udgivelsesdato på forsiden af publikationen.

Vinderen

Det er næsten for banalt. Fars dreng. Fars fodspor. Fra en af Danmarks mest berømte sportsjournalister til det bedste bud på Danmarks ny 'Mr. Sport' i den kongerække, der hedder Claus Borre, Morten Stig Christensen – og Morten Ankerdal. Fra Steen til Morten.

Af Peter Brüchmann

Dette interview skulle have handlet om meget andet end Steen og Morten. Men Morten Ankerdals livshistorie er en usædvanlig rejse i inspiration, refleksion og en læring i, hvad han

ikke skal gøre. Det meste med afsæt i faderen.

Fra barndommens vanvittige vinderinstinkt over en skilsmisse, der krakelerede glansbilledet, og en kræftsygdom, der vendte familien på hovedet igen.

Her får du hans egen version.

Barndom

De første 15 år lever jeg et enormt harmonisk familieliv. Trygge rammer, enormt beskyttet. En far, en mor, samt to søstre, der er godt ni år ældre end mig og fungerede som halv-mødre. Alting handlede om mig.

Jeg var den pæne dreng, der gjorde, som der blev sagt, var ekstremt god til sport, kom nemt til tingene i skolen og var fuld første gang som 18-årig. Jeg har aldrig taget et hvæs af en cigaret, aldrig været i nærheden af stoffer. Var ekstremt konkurrence-mindet og bare så optaget af min sport.

Konkurrence-genet kommer nok fra Steen. Der var i hvert fald stor forargelse blandt de andre forældre, da vi løb motionsløb i Dyrehaven i børnehaveklassen. Jeg tudede alle tre kilometer, mens Steen løb med ved siden af. Jeg vandt i suveræn stil og var pavestolt, da jeg fik min præmie, men det vakte lidt opsigt.

Det var også hans anerkendelse, jeg ville have. Min mor fulgte mig til badminton og kunne stå der fra kl. 9 om morgenen til lange stævner. Men det betød mere for mig at se Steen sidde med en avis til mine kampe. Jeg

kunne komme gennemblødt af sved ud til ham, inden jeg skulle i tredje sæt. Så kiggede han op fra avisen og sagde: 'Nå, hvordan gik det?' Det var uretfærdigt overfor min mor.

Skilsmissen

Det billede, jeg havde af min far, krakelerede fuldstændig. Jeg var 16. Han havde fundet en anden og forlod kernefamilien i Brøndby Strand. Jeg blev virkelig, virkelig vred på ham.

I begyndelsen sagde jeg til min mor, at det skulle jeg nok klare. Bare rolig, mor, den fikser jeg. Naiv og med en fuldstændig forkvaklet opfattelse af virkeligheden.

Der er en episode, hvor jeg skælder ham så meget ud og siger, at jeg aldrig vil snakke med ham mere. Det holder jeg faktisk i tre måneder, indtil han en dag henter mig til badminton-træning. Jeg husker, at jeg sætter mig modvilligt ind i bilen. Steen kører til Ishøj Strand, begynder så at fortælle om ægteskabet, om følelser, der slipper væk. Vi talte længe. Vi græd sammen dér. Vi havde aldrig talt om følelser i 16 år. Aldrig grædt sammen. Aldrig åbnet os, men der faldt nogle ting på plads. Jeg forstod, hvad et voksenforhold kunne være.

En måned efter meddelte jeg min mor, at jeg flyttede med Steen. Det var en ekstremt hård beslutning for hende at modtage. I dag, hvor jeg selv har børn, kan jeg få helt ondt i maven over det, men hun vidste jo godt, vi havde noget helt særligt.

Da Steen og jeg flyttede sammen i Brøndbyvester, blev jeg også husejer

som 16-17-årig. Vi levede et far-søn forhold, der i virkeligheden var storebror-lillebror. Jeg skulle også tage ansvar. Steens vennekreds blev også min. Han var 41.

Han har altid været meget ungdommelig, og de efterfølgende gymnasieår blev vores hus stedet, hvor vi kunne komme. Alle kunne lide Steen. Vi kunne holde fest hos os og så tage videre i byen. Vi kunne også ende hos os kl. 2 om natten, så stod Steen op, snakkede et par timer med os og gik så i seng igen. Han syntes bare, det var hyggeligt, og på den måde blev det et ungkarlehjem.

Jeg har aldrig været en vild ung eller været grænsesøgende.

Steen Ankerdal (Mortens far)

Vinderen

Jeg har et ret ekstremt vinderinstinkt. Jeg blev aldrig årets spiller på mit fodboldhold, selv om jeg måske var den bedste. 'Du er simpelthen for hård ved dine medspillere,' sagde min

træner. I dag kan låget også ryge af, når jeg har større forventninger end mine kolleger, når jeg vil noget mere end andre. Det kan give sammenstød. Jeg elsker den gode stemning, men jeg er desværre også ham, der indimellem ødelægger den.

Jeg kunne blive så sur i skolegården, at jeg kunne finde på at ville tæve de andre på mit hold, hvis de ikke viste vilje nok til at vinde. Jeg har virkelig skullet lære at tabe.

Det var også vinderinstinkt, der gjorde, at jeg ville være jurist. Igennem hele min opvækst sagde mange, at jeg skulle være ligesom min far. Jeg var altid med på stadion. Var med på ture. Tog telefonen derhjemme, talte tysk som 10-12-årig og gav informationer til fodbolddet Kicker, når Steen ikke var hjemme. Men jeg vidste, at jeg ikke kunne skrive lige så godt som min far. Og jeg kunne se, at jeg heller ikke ville komme til det. Jeg fik 8 eller 9 i det skriftlige, og det var kun interessant, hvis jeg kunne blive den bedste. Så sportsjournalistik var slet ikke på tale. Der gik mange år, før jeg fandt ud af, at journalistik var meget andet end at kunne formulere sig skriftligt.

Jurastudiet blev mit lille oprør. Jeg bildte mig ind, at jeg kunne blive en god jurist. Men for første gang mødte jeg noget, jeg ikke kunne klare. Pludselig blev dyngerne for store, og jeg kunne ikke stramme til. Jeg fandt undskyldninger i min sport for, at jeg ikke passede studierne godt nok.

Så jeg tog til Val Thorens og blev skiguide. Her fandt jeg ud af, hvad jeg

er god til: Mennesker. Jura handlede for meget om bøger og for lidt om mennesker. Så dukkede journalistikken op igen.

Jeg gik til optagelsesprøve på Journalisthøjskolen, men havde ikke forberedt mig godt nok og kom ikke ind.

Senere gik jeg til prøve igen, bestod denne gang, men havde i maj 1998 fået tilbudt et tre måneders vikariat på TV2s tekst-tv.

TV2

Jeg knoklede virkelig. Jeg var ikke engang journalistpraktikant. Jeg tænkte 'det kan godt være, at du ikke er lige så hurtig som de andre, men så kan du arbejde hårdere.' Jeg kom to timer før, jeg skulle møde. Og gik to timer senere end de andre. Kunne sidde til ud på natten. Jeg drømte om tekst-tv, når jeg sov. Det var min chance.

Morten Ankerdal på redaktionen

Jeg havde mit første længerevarende forhold til en pige, der hed Helene. Men jobbet fyldte så meget og var så meget vigtigere, at det kostede forholdet. Det at være på arbejde var så meget mere interessant, og det var et udtryk for, at jeg slet ikke kunne værdsætte et parforhold dengang.

Jeg så op til Morten Stig og den position, han havde i forreste række. Eller til Flemming Toft, der sad deroppe på tribunen og talte til danskerne.

Men jeg havde det også dobbelt med jobbet som studievært. Det var også noget negativt. Det var jo det, der smadrede mine forældres ægteskab. Den eksponering, Steen fik gennem TV2 dengang, gjorde, at han forandrede sig. Man skal virkelig passe på med sin personlighed, når man bliver et offentligt ansigt. Der sker noget med ens forfængelighed, og for Steen blev TV2 mere interessant end Brøndby Strand, hvor vi boede. Der er meget stor forskel på at være en respekteret journalist og få anerkendelse i dit eget miljø og så at blive folkeeje. Og TV2-folkene dengang var ekstremt eksponerede. Jeg kan huske en sommer i Blokhus, hvor Steen skrev autografer overalt, og vi kunne gå forrest ind på diskotekerne. Det var nærmest en mild grad af popstjerne-status.

Men studieværtjobbet var også vejen til centrum af begivenheden. Det trickede mig ikke med eksponeringen og bare at sidde og læse sportsnyheder op. Det var passionen for sporten og de store begivenheder.

BLÅ BOG

- Studievært hos TV2 og vært og manden bag 'Ankerdal på News'
- Født 30. september 1973 (39 år) i Brøndby
- Mor: Anne Lone Ankerdal, tidl. klinikassistent
- Far: Steen Ankerdal, journalist, forfatter, 64 år
- Gift i 2008 med Vibeke Nesse, sygeplejerske
- Far til Emilie (7), Mikkel (6)
- Kåret til Årets Stjernes kud af Billed-Bladet 2008
- Årets Sportsprogram 2012
- Folkeskole: Brøndby Strand Skole
- Gymnasium: Schneekloths Skole og Høje Taastrups Gymnasium (Team Danmark Linjen)
- To års jurastudie på Københavns Universitet 1994-96
- Ansat på TV2 siden maj 1998. Fem mdr. på DRs Aftenshowet 2011

Kræften

Jeg fik pludselig døden tæt ind på kroppen. Først døde min farmor, så døde min farfar, der altid har fyldt meget for os alle. Og indenfor et år derefter fik Steen konstateret kræft.

I den periode, hvor han er rigtig syg, skifter forholdet mellem, hvem der er patriarken i familien. Pludselig skal jeg til at være patriark for min egen far.

Det er hårdt, når det forhold skifter.
Det må gerne vente lidt.

Steen er ikke god til at åbne op for følelserne. Vi kan snildt snakke to timer om sport og journalistik, når vi mødes. Men vi har fået sagt nogle ting til hinanden i det forløb, som man ellers går og gemmer på. Jeg er blevet mere ærlig. Jeg taler om mine følelser.

Det er også noget, der har været svært i mit forhold. At involvere de nærmeste i, hvordan jeg har det.

Jeg ved godt, at jeg ikke er udødelig. Især efter det. Jeg fik for et par år siden noget dårlig mave og blod i afføringen. Jeg blev undersøgt, og der var et enormt fokus på kræft, fordi det kan være arveligt, men der var ikke noget. Heldigvis.

Ankerdal og kvinden i hans liv: Egoismen er lagt på hylden

Det er ofte faderen Steen Ankerdal, du hører om, når der tales Morten Ankerdal. Dernæst hører du om rollen som Morten Stig Christensens afløser og om rollen som manden i spidsen for de store sportsbegivenheder.

Af Peter Brüchmann

Men ikke så meget om kvinderne. Det var faderen, Morten flyttede med, da forældrene skulle skilles, mens mor Lone blev alene tilbage. Det var faderens karrierevej, der endte som den foretrukne. Men billedet er under forandring.

Min mors værdier

- Jo ældre jeg bliver, desto mere spejler jeg mig i min mors værdier. Der gik mange år, før jeg kunne anerkende de værdier, der ligger i at være en familie. Jeg var i mange år så optaget af mig selv, at jeg kunne finde på at lægge mig til at sove på et værelse til en familiefødselsdag, fordi jeg var træt. Det er en total mangel på respekt overfor andre mennesker.

Værdierne fra min mor er kærlighed, tilstedeværelse, ordentlighed og punktlighed. Det var hende, der holdt sammen på tingene derhjemme, mens min far kom hjem og strøg roserne, men ellers sad begravet i aviser, hvis han var hjemme, siger Morten Ankerdal.

Den 39-årige studievært skulle da også igennem en læringskurve af en vis stejlhed for selv at blive et familiemenneske. Med kun ét egentligt forhold, som han i øvrigt ofrede til fordel for et vikariat på TV2, var han næsten debutant, da han mødte den tidligere norske håndboldlandsholdsspiller, Vibeke Nesse.

En stor egoist

- Jeg var fuldstændig grøn i forhold til parforhold. Det havde ikke været vigtigt for mig. Arbejdet og sporten betød så meget mere. Og jeg var stadig

en stor egoist, selv om jeg var 28. Jeg er så nysgerrig og har fra min far et urealistisk forhold til tid. Jeg kan altid lige nå det hele, men det forudsætter jo, at alle andre passer ind i din plan. Så det var i virkeligheden først, da vi fik børn, at jeg for alvor lærte at prioritere og lægge egoismen på hylden.

Der går også seks år, før Vibeke og jeg bliver gift. Det er vel også et udtryk for, at der går relativt lang tid, før jeg bød ligeværdigt ind, fortæller Morten.

Men nu er de gift, har Emilie og Mikkel sammen, og Morten melder sig klar til om nødvendigt at flytte til Norge.

Vibeke har udfordret mig

- Vibeke er nordmand i Danmark. Hun flyttede til København for min skyld. Hendes første møde som beboer i byen var, da hun måtte flytte ind alene i vores lejlighed og hente nøglen hos Steen, fordi jeg skulle blive lidt længere i Sydkorea, hvor Danmark var gået videre ved VM i fodbold. I dag er jeg villig til at trække stikket og flytte til Norge, hvis hun siger, hun har så meget hjemve, at hun hellere vil det. Vibeke har udfordret mig, hun har lært mig meget. Jeg har lært af hende og af min mor, at børn har brug for rammer. Hvis jeg bare havde opført mig, som jeg gjorde, da jeg var i 20'erne, så var jeg blevet endnu en journalist, der var blevet skilt fra sin kone.